

REGÉNO.

Pesten vasárnap januar 10^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csőtörtőkön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' remete-kunyhó. *(Folytatás.)*

A' hasadó hajnal átölelé már bibor szárnyaival földünket, midőn Sándor álmaiból felocsódott. Hideg borzadás rázta-meg tetemeit, vadonban 's kopár sziklatetőn lelvén magát. Komoly valóság! milly keserűn tünsz-fel gyakran vágyó sziveinknek. Sándor álmaiban Ilkáját látá, 's édes éldelettel legelteté szemeit tündér bájain; most nézete sudaras cserfákról 's felhőkbe meredő sziklákról ütődik vissza. A' multnak képein átandalogva jövődjébe tekintett.

A' had lármája, a' fegyver csörrenései közt keservének enyhültét, vagy végképpi megszűntét remélvén csak hamar leszált nyughelyéről, és megindult beljebb haladni az erdőbe. Sűrű fák között vitt el utja. A' viruló lombok üdvezlőleg hajlongának fejére; hangicsáló madárcák ágról ágra repdezve követék lépteit. Majd egy virágos, árkában lassú morajjal csörgedező, patakra bukkant; hiven követé ennek csavargó folyását, 's partjairól, a' mosolygó virágokkal himzettekről, nem távozott. Jól elhaladt már útjában, midőn egy alacsony hajlékot pillanta-meg, és az előtt mélázva ülni egy embert. Megható volt ennek tekintete; fején ősz fürtök lengtek; ránczolt arczain búskomolyság ült, 's ragyogó ezüst szakála melljéig leomlott. E' férjfiúnak tekintete villámként hatott Sándorra, csudásan vonzá őt magához, 's benne azon vágyat gerjeszté, hogy ő is amannak sorsában 's életmódjában osztozzék. Felhagya tehát előbbi szándékával, 's a' magányban maradást választván közeledett a' remetéhez, ki Sándor csörtetései által zavarva érezvén magát szivrázó hangon föl szóllal: „ki az, ki háborítja csendemet?“ — — „Egy sorsüldözött szerencsétlen ifjú — felelrebegve Sándor — kit a' világ küize kebléből csapásaival; kit a' lét tengerén ellene csatázó hullámok e' magányba vetének; kit feldult szerelem által vérzett szive ide csalogat, enyhülést remélve a' szép természet gyönyöreitől.“ — — „Balgaság — morgá a' remete — ifjúhoz erős lélek illik, mellyet nem sülyeszt minden baj csüggedésbe; kemény szív, mellyet egy pityergő leány ámitó tekintete fel ne olvaszthasson, hogy azután csak értte epedjen. Lépj vissza ifjú,

honnét jövel, a' tarka világba. Lelsz majd ott, kik osztoznak bajaidban. 'S lehet-e szebb, istenibb vigasztalása a' szívnek, mint annak tudása, hogy vannak társai, kik vele búban 's örömben osztoznak. Lépj vissza ifjú, honnét jövel, a' tarka világba.“ — „Nem, kedves öreg! tanácsod jó lehet, de el nem fogadhatom; egy — csak egyedül egy édes láncz fűzött engem a' világhoz, melly ha el nem szakadt volna, türném a' lét terheit; Ilkám szerebne nyujtana enyhülést: de miután azon lánczot erőszakos kezek széttépték, miután tiltva van 'öt szeretnem, nincs a' világhoz közöm. Magány lesz hazám; kesergés foglalatosságom; — ne is erőtesz szándékodra állnom jó öreg! fásult szívet észsugalta szavaid meg nem lágyíthatnak. Megengedj, hogy csenedet háborítám, elvonulok körödből; egyedül bujdoklom majd rideg tájakon, hol ember nem lakik. — — De egy falatka edelt ha nyujtanál, köszönve venném; — megimádkozom, ha telepedhetem.“ — A' hang, mellyen e' szókat ejtő Sándor, erős eltökélet hangja volt, és bús, mint a' lágyan ömlő csalogány - panasz. Mélyen illőtödvé hallgatá végig azokat a' remete, 's részvevőleg nyujtván reszkető jobbját az ifúnak, bevezeté 'öt kisdud hajlékába, és ételt rakott-fel neki.

Sándor falatozott, a' remete pedig gyepágyára dölve szemre fogá az ifjat, 's kérdéseket tön neki. Minél inkább vizsgálá az ifjat, minél többet monda ez el élte eddigi folytából, annál nagyobb lett a' remete nyugtalansága; egymást váltó fohások nyomulának-ki melljéből; szíve küzdésbe merült, mit hőszin szakálára lepergő könnyei nyilván hirdetének. Falatozás után Sándor nyugalmat ohajtott, mire a' remete szorgos szivességgel átengedé neki gyepágyát.

Mig Sándor szendergett, a' remete a' kunyhó előtt álló terepélyes tölgy alatt küzdött önmagával: „Örök igazság! ő az, Sándor, az én fiam. Eltaszítám magamtól az ártatlant, idegen gond ápolása alá bízam, és nyomorúság bú tengerébe vetém! Ide vezette 'öt most a' gondviselés hozzám, hogy végnapjainat keserítse, 's engem gondolatlan tettemért büntessen. Ám legyen, méltán bűnhödöm; nem illett pityeregve lebágyadnom a' munkás pályáról; Rózától elszakasztott a' sors, de meghagyta Sándort, ezen töle a' kedvestől nyert édes zálogot; 's én feledve ezt, feledve atyai szent kötelességeimet, érzelő ifjúként búmat imádtam: gyermekemet, Rózámét, eltaszítám magamtól, hogy ezen egy kőtél is elszakadjon, melly a' világhoz fűzött. — Magányba költözém, oltárt emelék kinomnak, 's naponként felmutatám könyes áldozatomat, teljesen hívén, hogy Sándor boldog. — És ime ő boldogtalan volt; boldogtalan, mint szintén magam is. — Gyermek! te még nem tudod, hogy atyád hajlékában álmodol: de ne is tudd még meg! Elkészitem előbb lelkedet a' titok hallására; közelget végórám; majd akkor,

midőn törődött szemeimet befogod, végszavam lesz hozzád: „Atyád hal most meg!”

Sándor rövid időn megszokta a magányt, és rideg ölében nyugodtan élt; virágokat ültetett, azokat öntöztette, és Ilkájáról gondolkodott.

A Boesáry házat nem kis zavarba ejtő Sándornak rögtön eltávózása; — az anya elsőbb meghökkent, majd vigasztalta magát ezen gondolat által: „atyja nyomdokait követvén elvesz ő is, 's nem lesz legalább, ki feleletre vonjon pénzéért, kitől leányomat féltsem, 's féltsem leányommal reményeimet!” De Ilka vigasztalhatatlan volt. Napokat, éjeket átsirt Sándoráért; anyja ügyekszerű őt felderíteni, de az e végre használt eszközök, multságok, kirándulások Ilka égető kínját ki nem olták, sőt nevelék. A rózsza, mellynek gyökerén féreg rág, hervadoz, ha gondos kéz ápolja, ha hajnali harmat-cseppek nedvesítik is. A szívnek, mellyben rágó bánat dúl, nincs orvosa; gyógyíthatlan az árva szerelemszülte seb; míg a szív dobogni nem szűnik, vérzik az, és lángol: 's ha lángja egy kevéssé tikkad is, végkép ki nem alszik. Egy emlékezet az édes multra, újra fel fogja lobbantani: csak egy, egyedül a remény édes malasztja, nyújt némi enyhülést. — A remény enyhíté Ilka kínjait is. Ő a jó lélek még mindig reménylé, hogy Sándorát ölelni fogja egykoron. Vigasztalódj — így vidítá ő magát gyakran — vigasztalódj árva szív; még vissza térhet öröm-korod!

Ilka naponként kevesebbet sira, naponként derültebb lön, bár magába vonultabb; — magaviselete sejteté, hogy nagy tervvel foglalkozkodik: de őt kérdezni félt mindenki, félt maga az anya is, kit fel-felriadó lélekismerete kezdett már gyötreni. A sejtés valósult. Ilka eltökélé magát az előtte különben kedves, de búval teljes anyai házat elhagyni, a világról végképpen lemondani, és a bérceken túl levő városbeli apácák kolostorába menni, hogy ott életét csendes és üdvezítő elmélkedésben tölthesse. Szóllhat a világ — úgy mond — tettemre, mit akar; én megvetem ítéletét, mint magát is. Mi lehet üdvesebb, mint lelkünk sugallatit követni? Azért követlek édes sugallat: szívem vonz az utra; szívünk dolgában nincs a hideg ész fagyos elveinek joga avatkozni.“ — Titkos tervét csak egy szolgájának fedezé-fel, ki neki hűséget esküvék. „Követni foglak asszonyom hű árnyék gyanánt; veled, és értted halni édes lesz nekem.“ Csak biztos alkalmat lesének, mit az anya egy napi távolléte nyújtott is.

A kisasszony számára (akkori szokás szerint) készen volt a kedvencz szelid paripa, 's így tehát elindulának: a szolga gyalog lépdelt urnéja mellett. — Utjokat az erdőnek vevék. A sűrűség rémítve hatott Ilkára, 's megdöbbszent szíve aggódva rengedezett. Egy komoly pillanatot vetve a pályára, mellyre fellépett, elborzadt: vadonban bo-

lyongani egy gyenge leánynak, egytől védve csak, ki még rossz is lehet. 'S valóban Ledér, a' szolga, rossz is volt. Ez jó házból származott, de ezudar erkölsei miatt az atyai házból elüzetve, kitagadva, mindenből kikopva Bocsárynénel lépett szolgálatba. Rég forralt ő már gerjedelmet Ilka iránt, 's most vágyait elérve gondolá már, és feltevé, Ilkát a' bájalakot, ha ég föld összeomlik is, sajátjává tenni. „Keresztül hurezolom az erdők sűrűjén 's bérceken — gondolá — ismeretlen vidékre vezetem. Ott szerelmet esdeklek tőle; a' szoros helyzet el fogja feledtetni vele az állapot különbségét, minek itt ugy sincs helye. Ha szép szó nem hajtja, erőszak renditse-meg őt; ha pedig hajlandó lesz, ha karomba dől, akkor én boldog teremtmény! birni fogom, kiért rég égnék vágyaim. Majd ha frigyünk szentelve lesz, visszatérünk az anyai házba, 's az anyácska fintorgatásai daczára is belé ülünk a' jószágba; és én — ur leszek, hol előbb béres cseléd valék!” —

Sok szépet kezdé ezután Ilkának mondogatni a' rút lelkű Ledér; sőt egykor gyáva ajkairól a' szerelem édes neve is hangzott. Megré-mült erre Ilka, 's nagyon kezdé magát féltetni a' gyanússá lett szolgától. Ohajtott menekedni, de módot gondolni nem birt; lépteit átkos hűséggel őrzé az undok fajzat. Alig birhaták a' gyenge szűznek rimánkodásai arra, hogy a' közelgő éjt egy nem messze, az erdő egyik részében fekvő, 's Ilka által észrevett kunyhóban töltsék. Tán jobb lelkek tányáznak ott — gondolá Ilka — 's nyújtanak segédkezeket e' fertelemtől szabadulhatni. A' kunyhó felé tartottak tehát.

(Végz. következik.)

ÉLET-TÖRTÉNET.

A z E s t e r h á z y a k. *(Folytatás.)*

(Gróf Esterházy Miklós nádor aczképével.)

Emlitendők még többnyire a' 17-ik századból: gr. Esterházy István Pápa várának fő kapitánya — Pál es. k. udv. tanácsnok, kamarás, Ujvár és határos vidékeinek alkapitánya — Daniel arany sarkantyús vitéz, es. k. tanácsnok — és Farkas arany sarkantyús.

Esterházy (IV-dik) Pál, a' már említett Miklós nádornak, kinek arczképét ma közöljük, fija 1635. sept. 8. született Kismartonban. Tanulmányai vége után tett külföldi utazásáról vissza jöven, 's bátyja László 1652-ben meghalván, soproni örökös fő ispán 's kir. tanácsnok lett. I-ső Leopold, miután megkoronáztaték, aranykulcsossá, udv. tanácsnokká, sőt 1661-ben kir. fő udv. mesterré, és tábornagyi őrmesterré nevezte-ki. 1663-ban mint Pápa várának parancsnoka II-dik Zrinyi Miklós oldala mellett saját költségén állított ezredet vezérle a' Török ellen. Ez első táborozása volt. Montecuculi vezérsége alatt a' sz. Gothard melletti ütközetben, valamint más csa-

tákban is jelesen kitüntetvén magát, Dárda, Pécs és Kanizsa ostromában részt vett. 1667-ben tábornagy (general) és a' magyar hegyi határok parancsnoka lön. Nem sokára a' magyar lázadókat Lőcse és Győrke mellett megalázta. Midőn azok Tököly Imre alatt szaporodnak, Sopronban országgyűlés tartatik, 's itt Esterházy nádorságra emeltetik. Tököly is meghivatott oda alkadozás végett, 's minden bátorságosság iránt biztosított; Est. saját fiját ígéré neki kezesül, csak hogy őt a' király hűségére visszavonja: de Tököly mindent megvetvén a' Törökkel köte frigyét. A' közelítő nagy török sereg ellen Est. indult-meg mintegy 3000 fegyveressel; minden csalogatásokat, hogy királya hűségétől elálíjon, siket füllel fogadott. Kisded serege nem sokára hátrálni kénytelenítettvén Fraknóvárába vonta magát, honnan sajnosan kellett néznie, miként pusztítottak terjedelmes jószágai. Ez után az ellenség körén hosszas kerülő utakon és veszélyeken nyomolt keresztül Linczig, hol a' császári sereggel egyesülvén Bécset segite megszabadítani a' török ostrom alól. A' pogányság futott a' győztes keresztények elől, 's Est. hathatós felszóllítása után 20.000 szabad vállalkozású fegyverest gyűjtött össze, kiket egyesítvén a' Lotharingi herczeg seregével a' török járom alatt 160 évig nyögött Budát 1686-ki sept. 2-kán segite visszafoglalni. Számos érdemeinek jutalmául 1687-ben első Leopold király őt herczegi czimmal ajándékozá-meg, II-dik Károly spanyol király pedig arany gypjas vitézi renddel. Midőn a' magyar békételenek Rákóczy Ferencz vezérök alatt gyászos zavarba hoznák hazánkat, Esterházy nyilatkozást bocsátott-ki, mellyben a' király iránti hűségét bizonyítja, és vérét 's javait annak védelmére ígéré, egyszersmind pedig mint nádor a' békételenek minden gyűléseit 's rendelményeit törvényteleneknek 's pártosoknak határozá. Midőn III-dik Károly király megkoronáztatott — Pozsonban 1712. — ez a' herczegi címet Esterházy öregbik fijának V-dik Pálnak, és ágának diszére örök időre megerősíté. Gyűlés végével az öreg herczeg Kismartonba utazék vissza, hol nem sokára 1712. mart. 26-kán 88-dik évében meghalálozott, 's ott a' Ferencz szerzet templomába temettetett. Jeles tulajdonságai, nevezetesen jótekonysága, a' tudomány és művészet iránt bebizonyított vonzalma és pártfogása tisztelőit szaporította. Fraknóvárat szép képekkel, nagy fegyvertárral, mellyet maig is csudálnak, ékesíté. Kismartonban a' híres kalvariát, József templomát, 's apáczák kolostorát építteté. Több más vidéken is emeltetett templomokat, mellyek herczegi címökkel mai nap is alkotójokra emlékeztetnek. Hogy 28 ütközetben vett részt, és soha nem futá-el a' csatahelyről, bizonyítják sirkövének e' versei:

Bis decies quatuor comansi proelia; nunquam
Vidit terga hostis: sed tamen hic jaceo.

Ajtatos lelkét 's tudományos miveltségét bizonyítják következő nyomtatott munkái: 1) Mennyei korona 's a' t. Nagyszombat 1690. 4. és 1696. fol. — 2) Az bold. sz. Maria szombatja. Nagyszombat 1701. 4. — 3) Via lactea ad coelum ducens. Bécs 1707. és Sopron 1762. 4. — 4) Speculum immaculatum 's a' t. 2-dik kiadás Kassán 1747. 4. — 5) Trophaeum nobilissimae ac antiquissimae domus Estorasiannae 's a' t. Viennae 1700. fol. 171 képpel, mellyek az Esterházyak személyeit ábrázolják. Ezen 3 részre oszlott nagy munkát maga a' herczeg írta; az elogiumok szerzője Ritter Pál volt.

Esterházy Imre gróf III-dik Károly király alatt mint esztergomi érsek nevelé nemzetségének régi diszét.

Eszterházy VI-ik Pál, herczeg, és ennek egyik fija Antal, ki 1789-ben Belgrád alatt esett-el, a' hadi pályának szentelék életöket.
(Végzet következik)

TERMÉSZET-TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Levegőtünemény a' Bakony szélén. December 13-kán reggel hetedfél óra tájban tiszta levén 's csillagos az ég, és a' hold halvány fogyatékján már, bizonyos távolságban a' holdtól délfele egy kis csillag támadt, fehér fényű, melly mintegy két másod perczig sebesen forogván mint nap tengelye körül, és szikrákat hányván ide 's tova, végre olly nagy 's gömbölyeg lön, mint a' hold. Ekkor megindulván kelet felé valóságos hébert képeze, mellynek feje keletnek, csője pedig nyugotnak esék, míg a' léghen minden pattanás nélkül elvesze. Ehez hasonlót 1826-ban is láttunk, de azon különiséggel, hogy az akkori ama pillanatban, mellyben támadt, el is mult: emez pedig egész kifejlésével mintegy 7—8 másod perczig tarthatott.

B. F. — I.

Földindulás Talcahuana-ban. — Chiliből egy bevándorlott következőképp ír. Alig hogy megérkeztem Amerikába, e' gyönyörű kertbe, midőn Talcahuana és Concepcionnal együtt minden jószágom semmivé tétetett! Valamelly földrengés, hatására nézve sokkal rémesebb, mint az ismeretes nagy lisaboni volt, házakat és falakat omlasztott össze fejeiuk felett, mintha csak szalmából voltak volna építve. Én életemet megmentém, de itt elszaladás vagy elszökés nem használt, és néhány percz mulva mindenfelül 's annyira mozgott a' föld, hogy az ember minden irányban a' földre vettetett. Ennyiben hasonló sorsunk volt Concepcion, Chillan, Florda, Maula, Arauco, Argeles, Talca 's minden déli tartományokkal! De most egy eset következék, melly egyedül számunkra szegény Talcahuanaiakra volt kimérve. Háromszor, mintegy óranegyed időköz alatt, 22 lábra emelkedett a' tenger, 's a' várost egészen elborítá. Nem mondhatom, hogy mindent elmosott, de szabad legyen állitanom, hogy semmit sem hagyott-meg, mi ingó jószág vala! Még a' városnak felső része is egészen el volt özönölve, noha sok falai 's romjai fenn maradtak. Nem volt közönséges áradás, a' víz nem fokoként nevededett; nem voltak nagy hullámok, mint szélvész idején szokott lenni; hanem vastag, magos, rémletes víztömeg vala, melly forrva, főve és duzzadozva három angol mértföldnyi szélességben jött, 's mindent elpusztított, mi útjában vala! Minthogy a' tenger emelkedését látni lehe-

tett, tehát az emberek megmenthették magukat, 's csak hatan veszték-el életüket: de a' kik meg is menekedtek, senkinek sem maradt egyebe, mint ruhája, melly azon pillanatban rajta volt. San Jago de Chile és Valparaiso is igen érzék a' földrengést, de szerencsére nagy károkat nem szenvedtek; Valparaisóban a' víz csak négy lábbal emelkedett a' legnagyobb dagályon felül. A' földrengés után négy nappal Concepcionban voltam; ott a' szó legszorosabb értelmében egyetlen egy ház sem áll! A' szép székesegyház nem egyéb mint rom. A' két óriási oldalfal 's a' boltozat egy része mind az, mi ezen roppant épületből megmaradt. Concepcion városában 52 személy veszté-el életét, 's 11 mélyen megsebesítettet.

Árnyékszéki levegő. Milly vessedelmes lehet égő gyertyával az elzárt levegőű árnyékszékre menni, minap ismét bebizonyodott Brüsszelben, hol bizonyos aranyműves vigyázatlanságának csaknem áldozatja lett. Alig lépett-be gyertyájával a' rejtett helyre, midőn iszonyú dörgés őt a' földre teríté, 's csak igen nagy bajba került életre ismét visszahozni. A' csatornából feljövő gulyaköny gasz t. i. a' gyertya világától lánggra lobbant, 's az aranyművesnek csaknem halálát okozta.

K Ü L Ö N F É L E.

Allard. Parisba valamelly nevezetes ember érkezék e' napokban. A' neve Allard. Kicsoda ezen Allard? halljuk olvasóinkat kérdezni. Ő a' franczia császárság idejében fiatal katona volt, 's midőn Napoleon uraságát elveszté, Allard (most már Brune tábornok táborig segédje) kivándorlott az országból, szerencséjét a' messze világban keresendő. Eleintén Amerikába szándékozott; de megváltoztatá utazási tervét, 's Egyiptusba hajózott. Itt azonban nem talált kedvezzerinti foglalatosságot, 's tovább ment. Perzsa országba megérkezvén Abbas Mirza alatt néhány fényes csata-táborlatot vitt-véghez, 's ezredesnek nevezetett-ki, nem sokára tulajdon ezredet nyerendő. De mivel hónapról hónapra hiába várakozott, 's reményeiben magát megcsalatra látá, tovább ment. Hallott valamit egy perzsa ország és Britt-India között fekvő tartományról t. i. Lahore királyságról, 's hogy ott a' hadimesterségnek jó kelete volna. Nyugtalan 's vállalkozó lelke őt ide készíteté. Lahore egyike e' föld legtermékenyebb tartományainak, 's nagyságára nézve franczia országot meghaladja. Jelenleg 20 millio lakost számlál; vannak számos gyárai, öntőműhelyei, pattantyúságai 's a' t. előrelátó kormányja, és jól gyakorlott hadiserege. Ezen ország nagyságának teremője Allard. Megérkezésekor e' feldarabolt ország 47 fejedelem közt vala felosztva 's Lahore tulajdonképp királya közt. Mindenütt zsarnokság, rablás és ölés uralkodott. Allard magát ezen fejedelmek legerősbikéhez Lahore királyához csatolta. Legelőször egy csapat katonát képezett-ki, azután egy dandárt, egy ezredet, 's így végre egy egész hadisereget. Ezzel meggyőzte a' többi fejedelmeket, 's urát valamennyinek fölébe az ország határtalan uralkodójává tette. Ezen fegyver-diadalom után Allard szilárd országigazgatásra és néppállérozásra fordítá igyekezetét. Lahore királya az éppen olly vitéz mint lelkes Francziát, tett szolgálataiért, nem hagyá jutalmazatlan. A' sereg és ország főkormányzójává tette, egyik mokahugát neki feleségül adá, számára igen pompás palotát építtetett; ajándékozott neki 3000 rabszolgát, 's arannyal megtöltött kincstárt. Allard a' vágytól, hazáját még egyszer látni, ösztönöztetve feleségével és gyermekeivel együtt most szabadságra haza jött. Gyermekeit franczia országban a' keresztény vallás szerint akarja neveltetni. (Lahore népei szigorú

Mahomedanusok.) Maga Allard, ki nem több 50 évesnél, szép, természetes embernek mondatik Jenni, francia tábornoki formaruhát visel, 's társaitól csak annyiban különbözik, hogy keleti fejtakarót és hosszú szakált visel.

E M L É K M O N D Á S.

Borostyán. Tudomány.

Szép a' borostyán 's győzedelem-szekér;
Szép a' vitéznek sebhelye homlokán;
Félisten, a' kit nimbuszával
A' hatalom 's tudomány ragyogtat.
Mind nagy és szép, mellyet az ó világ
És e' jelenkor művei között csudálsz:
Bajnok, dicsőség, fényes ország,
A' tudomány gyönyörű gyümölcse.
Ez hozta mennyből földre az isteni
Szikrát, ez oldott a' butaság alól.
A' bölcs Athenét 's győzhetetlen
Róma fejét ez emelte égbe.

BERZSENYI.

A' makacs lélek, mellyet óriási hata'mú öökény vas bilincseivel nem tud valamire tökélni, gyakran egy kisdud ok selyemfonalán hagyja magát vezetetni.

BAJZA.

Tagrejtvény.

Első tag.

Vízpartoknál fel lehet találni;
Fel a' gyászvidékü temetőn.
Vándor állj-meg, itt lehet pihenni,
Nem lelsz ilyent büszke hegytetőn:
Ebbe vág az ifju, érzetével,
Ebbe, a' megaggott, életével.

Második tag.

Minden tettünk itt van állapítva,
Ez bírálja a' bűnös szívet.
Isten karja, működése napján
Nem teremtet ennél szebb művet:
Ember birja, 's mig nincsen megérve,
Képzetének szűk határ van mérve.

E g é s z.

Charont látsz itt: izzadó karokkal
Mint vezérli vízen csolnakát,
'S földihonból messze tulvilágra
Millióknak lelkét hordja-át.

P. SZÖKEDENC SRÓL.

Előbbi rejtvény: Földabrosz.

Jelentés. Kik folyóiratunkra még előfizetni olajtanának, teljes számú példányt nyerhetnek, ha mennél előbb rendelést tenni méltóztatnak.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.